

Tulivat joet ja pesivät töyhtöhyypät

"Lukemalla ee uimaan opi, vetteen se on mäntävä." - Olavi Rytönen

Näin kuuluu vanha savolainen viisaus. Kaupungissa asumalla ei luonnonmukaisempaa elämää opi, maalle se on mentävä.

Täällä maalla oleskelua on nyt kuukausi takanapäin ja onneksemme vielä useampi kuukausi edessäpäin. Kevät on edennyt Valtimolla hurjaa vauhtia. Vielä toukokuun alussa saimme lämmittää leivinuunia pysyäksemme lämpiminä ja herätä lumimyrskyyn, kun nyt olemme jo päässeet kylvöissä hyvään vauhtiin ja hyttysetkin ovat saapuneet riesaksemme. Ilmassa on kesän tuntua ja 20 asteen lämpö tuntuu pahtavalta kasvimaalla puuhaillessa. Kurssin alkupuoli painottui enemmän ruoanlaiton opetteluun, käsitöihin ja polttopuiden tekoon. Pikkuhiljaa olemme siirtyneet esikasvatuksen ja koulimisen kautta kasvimaalle.

Rumolan kasvimaa tuoreen lumen peitossa 3.5.

Ensimmäiset kylvöt pääsimme aloittamaan Rumolassa 9.5.

Kylvöjä tehdessä luonnon pienet ihmeet eli siemenet ovat hämmästyttäneet. Kuinka niin pieneen siemeneen on pakkautunut niin paljon informaatiota? Viime keväänä kylväessä muistan myös miettineeni kuinka päin esimerkiksi härkävavun siemen olisi hyvä laittaa maahan. Vasta nyt olen saanut vastauksen: itäminen ei ole siemenen asennosta kiinni. Kun tuikkaa siemenen multaan, se tietää, mihin suuntaan lähteä kasvamaan. Luonto on viisas.

Monesti kurssin aikana on tullut tunne, kuin olisimme palanneet ajassa taaksepäin. Etenkin ruisleipää leipoessa perinteisin menetelmin tunne on ollut vahvasti läsnä: turvottaessa tiinua, valmistaessa raskia eli taikinajuurta ja lykätessä limput leivinuuniin kypsymään. Oloa voisi kuvaila kuin olisi palannut juurilleen. Takaisin aikaan, jossa isoäitimmekin ovat eläneet. Aikaan, jolloin fyysinen työ oli arjessa läsnä ja luonnon kanssa elettiin symbioosissa. Ajassa taaksepäin palaamisen tunne on ollut mieleistä, sillä usein kaupungissa minut on vallannut tunne kuin eläisin väärällä aikakaudella. Täällä luonnon helmassa on ollut ja on hyvä olla.

Uunituore juureen tehty ruisleipä on suurta herkkua!

Kurssilla on noussut esiin ristiriitainenkin aihe elämän hankaluudesta ja helppoudesta sekä resursseista. Onko aina perinteinen ja yksinkertainen tapa se paras tapa toimia? Milloin hyödyntää elämää helpottavia ehkä modernejakin hyödykkeitä? Mihin vetää raja? Jokainen määrittää toki rajansa itse. Näihin rajoihin vaikuttaa muun muassa elämän arvot ja omavaraisuudesta puhuttaessa minkä asteiseen omavaraisuuteen kukin pyrkii. Minkälaista elämän haastavuutta on valmis sietämään milläkin hetkellä. Milloin tekee valinnoillaan arjesta niin sanotusti hankalampaa? Ja milloin haluaa helpottaa arkea vaikkapa tekemällä ostopäätöksen uudesta juuresharjasta, jonka avulla voi helpottaa ja nopeuttaa ruoanlaittoa. Vai olisiko vanha juuresharja sittenkin vielä kelpo? Tai entä jos tekisi juuresharjan itse? Kuinka monta tuntia materiaalien haalimiseen ja juuresharjan tekoon kuluisi? Voisiko harjasta saada yhtä kestävän kuin kaupasta ostettavan, ellei jopa kestävämmän? Mihin vetää raja kuluttamisen suhteen? Mitä tavaroita on järkevää ostaa ja mitä tehdä itse? Tai voisiko juureksia pestä jollakin toisella tapaa?

Omavaraisuus on hurjan moniulotteinen aihealue ja siksi myös niin kiehtova. Opittavaa olisi aivan kaikesta ja loputtomasti. Tuntuu että kurssin aikana saamme nähdä ja kokea vain pintaraapaisun omavaraisemmasta elämästä. Tämä luo kuitenkin hyvän perustan sille, mille polulle kukin elämässään päättää lähteä.

"Misteeppä sen tietää mihinkä pystyy ennen ku kokkeiloo."

- Johanna & Adel-koira Rumolasta